

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 26C/77/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2309205610
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Naďa Pethöová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2015:2309205610.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Naďou Pethöovou v právnej veci navrhovateľa: O. H., R.. X.X.XXXX, T. D. Z., P. I. XXX/X, zastúpený Advokátskou kanceláriou Čibrik & Blazsek s.r.o., so sídlom v Šali, Hlavná 14, proti odporcovi Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie 33193,99 EUR s prísl., takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný dať navrhovateľovi zadosťučinenie formou ospravedlnenia tohto znenia: Odporca Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR sa týmto ospravedľňuje navrhovateľovi O. H. za výkon väzby v období od XX.X.XXXX do XX.X.XXXX v trestnej veci vedenej pre skutok, za ktorý bol súdmi SR právoplatne oslobodený, čím odporca neoprávnené zasiahol do práv osobnosti navrhovateľa garantovaných Ústavou SR a § 11 Občianskeho zákonníka.

Toto ospravedlnenie je odporca povinný urobiť písomne na adresu navrhovateľa do 30 dní.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 20000,- eur do 3 dní.

Vo zvyšnej časti súd návrh zamietá.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4903,80 eur do 3 dní k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným tunajšiemu súdu dňa 29.4.2009 navrhovateľ žiadal súd, aby odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi na trovách trestného konania a obhajoby sumu 14.009,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z uvedenej sumy od 12.6.2008 do zaplatenia, dať primerané zadosťučinenie formou ospravedlnenia v doplnení návrhu formulovanom znení, ako aj zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 33.193,99 eur spolu s náhradou trov konania, všetko do 3 dní.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 26C/77/2009-143 zo dňa 18.3.2010, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 14.009,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z uvedenej sumy od 4.3.2009 do zaplatenia, vo zvyšnej časti návrh zamietol a zároveň rozhodol, že o náhrade trov rozhodne samostatným uznesením.

Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 10Co/235/2010-169 zo dňa 19.3.2012 vyššie uvedený rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, vo vyhovujúcej časti vo veci samej týkajúcej sa úrokov z omeškania a v časti trov konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd Galanta rozsudkom č.k. 26C/77/2009-203 zo dňa 11.12.2012 v spojení s opravným uznesením č.k. 26C/77/2009-255 zo dňa 20.10.2014 rozhodol o predmete konanie tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 14009,05 eur od 4.3.2009 do zaplattenia, vo zvyšnej časti súd návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Trnave o odvolaní proti vyššie uvedenému rozsudku rozhodol rozsudkom č.k. 10Co/90/2013-272 zo dňa 4.3.2015 tak, že prvostupňový rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa úroku z omeškania za obdobie od 4.3. do 7.5.2009 potvrdil a v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania rozsudok zrušil a vec súdu vrátil na ďalšie konanie.

Predmetné konanie je teda právoplatne ukončené v časti povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 14009,05 eur s 8,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 14009,05 eur od 4.3.2009 do zaplattenia.

V ďalšom konaní je predmetom uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33193,99 eur a náhrada trov konania.

Súd vykonal všetky na prvom pojednávaní účastníkmi navrhnuté alebo predložené dôkazy, a to: výsluch navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, výsluch zástupcu odporcu, výsluch svedkyne J. J., výsluch S.. N. D., oboznámil sa s obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/52/2005, uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ v Bratislave zo dňa 30.3.2003, uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003, uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo 58/03 z 7.5.2003, žiadosťou o náhradu škody za vykonanú väzbu z 2.9.2008, listom odporcu z 9.2.2009, vyčíslením a špecifikáciou trov trestného konania, príjmovým pokladničným blokom, článkom Nového času z 1.4.2003 a z 3.4.2003, potvrdením o prepustení z výkonu väzby z 13.1.2004, vyjadrením odporcu k návrhu z 11.5.2009, oznámením navrhovateľa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin z 2.1.2004, doplnením sťažnosti č. 35165/03 z 8.12.2003, sťažnosťou navrhovateľa z 5.8.2003, správou Mesta Galanta o povesti navrhovateľa, výpisom z Registra trestov SR navrhovateľa, žiadosťami o prijatie do zamestnania a odpoveďami ASTER PLUS spol. s r.o., S. I. D., MT s.r.o., MultiMedia, Agro Dolný Chotár s.r.o. na žiadosti o prijatie do zamestnania, správou Ústavu na výkon väzby Bratislava, Chorvátska 5 z 9.2.2010 a dospel k nasledovným zisteniam skutkového a právneho stavu:

Z návrhu na začatie konania, písomného vyjadrenia a výpovede právneho zástupcu navrhovateľa a z listinných dôkazných prostriedkov vyplynulo, že proti navrhovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ v Bratislave z 30.3.2003 vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa ust. § 158 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. Uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo/58/03 z 7.5.2003 bol navrhovateľ vzatý do väzby dňom jeho zadržania 30.3.2003, ktorú vykonával do 13.1.2004, teda po dobu 228 dní. Vo veci prebehlo trestné konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 3T/52/2005, vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom OS Galanta sp. zn. 3T/52/2005 zo dňa 16.4.2007 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/571/2007, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2007 a ktorým bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Listom zo dňa 2.9.2008 navrhovateľ požiadal odporcu o náhradu škody podľa z.č. 58/1969 Zb., na ktorý odporca reagoval listom zo dňa 9.2.2009, s tým, že odporca potvrdzuje prijatie žiadosti zo dňa 2.9.2008, odporcovi došlej dňa 3.9.2008, a pokiaľ vec nebude prerokovaná do šiestich mesiacov podľa § 9 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb., navrhovateľ má právo uplatniť si náhradu škody žalobou na súde, pričom do 6 mesiacov od prijatia žiadosti o nároku navrhovateľa nerozhodol.

Návrhom si navrhovateľ (okrem už právoplatne skončenej časti konania) zároveň uplatnil aj zaplattenie nemajetkovej ujmy vo výške 33.193,99 EUR a doplneným petitom návrhu žiadal súd, aby odporcu zaviazal k písomnému ospravedlneniu s obsahom uvedeným vyššie. Uvedený nárok právne zaradil pod ust. § 11, § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a čl. 19 ods. 1, 2, 3 a čl. 46 ods. 1, 2, 3, 4 Ústavy Slovenskej republiky. Mal za to, že väzba vykonaná voči navrhovateľovi v priebehu trestného konania bola neoprávnená, postup orgánov činných v trestnom konaní bol nelegitimovaný, pričom vychádzal z obsahu uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo/58/03 z 7.5.2003, podľa ktorých bol navrhovateľ

vzatý do väzby podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda z odôvodnenej obavy, že obvinený by mohol pokračovať v trestnej činnosti alebo dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, konkrétne súd vychádzal z toho, že navrhovateľ ako obvinený k spáchaniu skutku používal pracovné nástroje a stroje, ktoré sa nachádzajú v mieste jeho bydliska a preto hrozí obava, že v prípade jeho ponechania na slobode by obvinený aj naďalej pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Navrhovateľ využívajúc všetky zákonné prostriedky sa v priebehu trestného konania snažil poukázať na nedôvodnosť väzby, nakoľko ako je z trestného spisu zrejmé, používané kovoobrábacie stroje 15.7.2003 scudzil, prihladnuc aj na tú skutočnosť, že v oslobodzujúcom rozsudku v konečnom dôsledku skonštatoval, že predmetné stroje neboli spôsobilé na páchanie trestnej činnosti, pre ktorú bol navrhovateľ obvinený. Súd v odôvodnení rozhodnutia o prepustení z väzby len lakonicky konštatoval, že dôvod väzby netrvá, nakoľko stroje boli predané 15.7.2003. Podľa názoru právneho zástupcu navrhovateľa navrhovateľ bol vzatím do väzby protiprávne - teda v rozpore s účelom práva - obmedzovaný v osobnej slobode, nakoľko len samostatná formálna možnosť postupu štátnych orgánov pri takomto zásahu do osobnostných práv človeka nelegitimuje a automaticky neznamená oprávnenosť zásahu. Ochrana osobnosti navrhovateľ však požaduje nielen z titulu väzby, nakoľko jeho trápenie pokračovalo aj po prepustení z väzby, a to až do právoplatného rozhodnutia v trestnej veci, nakoľko počas väzby navrhovateľa bol prípad značne medializovaný, a to prostredníctvom Slovenského rozhlasu, Slovenskej televízie a celoštátnej tlače, o čom súdu predložil kópiu článku z Nového času zo dňa 1.4.2003 a 3.4.2003, kde sa v článkoch síce neuviedlo celé meno a priezvisko navrhovateľa, avšak z opisu osoby navrhovateľa bol tento jednoducho identifikovateľný, ako O. H., bývalý policajt z Z., bol označený za hlavného organizátora skupiny ilegálnych obchodníkov so zbraňami a konkrétne v článku z 1.4.2003 sa vyjadroval šéf justičnej polície bratislavského kraja, kde uviedol, že v byte obvinených sa našlo takmer 20 strelbyschopných zbraní, medzi ktorými nechýbal ľahký guľomet, ktoré tvrdenia sa poukazujú na závery trestného konania ukázali byť vo vzťahu k navrhovateľovi úplne nepravdivé. V súvislosti s trestným konaním pociťoval a pociťuje navrhovateľ pochybnosti, nedôveru a odsudzovanie, nakoľko bol bývalým vyšetrovateľom - policajtom v okrese Galanta a Šaľa, svoju povesť si budoval niekoľko desiatok rokov a následné negatívne správanie sa spoluobčanov bolo touto skutočnosťou umocnené. Následne si zbytočne hľadal jeho vzdelaniu a praxi zodpovedajúcu prácu, nakoľko jeho povesť bola aj napriek oslobodzujúcemu rozsudku poškodená. Pobyť vo väzbe a celé trestné konanie ovplyvnilo zdravie navrhovateľa fyzicky aj psychicky, nakoľko schudol asi 25 Kg v dôsledku dlhodobej depresie. Navrhovateľ mal za to, že v prípade poskytnutia satisfakcie za to, že bol nespravodlivo vyšetrovaný a väznený, psychiku by mu to značne pozdvihlo.

Z právneho hľadiska mal právny zástupca navrhovateľa za to, že zákon č. 58/1969 Zb. nepracuje s pojmom nemajetková ujma, ani ju žiadnym spôsobom neupravuje, avšak v tretej časti v prvej hlave upravuje vzťah k Občianskemu zákonníku, ktorý v § 420 uvádza pojem škoda. Definuje ju ako ujmu v majetkovej sfére poškodeného, objektívne vyjadriteľnú v peniazoch, ktorej súčasťou je aj bolestné a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia. Od účinnosti z.č. 87/1990 Zb. je ňou aj nemajetková ujma podľa § 13 Obč. zák. Jej priznanie je dôvodné, pokiaľ morálne zadosťučinenie nie je dostatočné alebo aktuálne. Výška je závislá od závažnosti ujmy, ako aj od okolností, za ktorých ku vzniku ujmy došlo. Zodpovednosť štátu vyvodzuje z ust. § 18 z.č. 58/1969 Zb. Právo odškodnenia garantuje aj Ústava SR v čl. 46. Zákon č. 514/2003 Z.z. počnúc 1.7.2004, ktorým bol nahradený z.č. 58/1969 Zb. už pojem nemajetková ujma zavádza a má byť spravodlivým zadosťoučinením. Nemajetková ujma v tomto zmysle nemá reparačnú (na rozdiel od náhrady škody), ale satisfakčnú povahu a teda neznamená, že len z dôvodu, že z.č. 58/1969 Zb. pojem nemajetková ujma nepozná, nemožno návrh v tejto časti zamietnuť. Trval na tom, že uplatnený nárok nemožno aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý zákon nadobudol účinnosť až 1.7.2004, teda v čase po vydaní napadnutých nezákonných rozhodnutí - uznesenie Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo/58/03 z 7.5.2003, z väzby bol prepustený 13.1.2004, a to v žiadnom smere, teda ani v časti maximálnej možnej výšky nemajetkovej ujmy, ktorá podľa odporcu s poukazom na ust. § 5 z.č. 215/2006 Z.z. (na ktorý zákon odkazuje z.č. 514/2003 Z.z.). Poukázal na skutočnosť, že dôvodom pre vzatie navrhovateľa do väzby, ako aj dôvodom pre jej celé trvanie bol zákonný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, teda išlo tzv. „c-čkovú“ väzbu, ktorú súd považoval za dôvodnú preto, že navrhovateľ k spáchaniu skutku použil pracovné nástroje a stroje, ktoré sa nachádzajú v mieste jeho bydliska a preto hrozí obava, že v prípade jeho ponechania na slobode bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Proti každému uzneseniu pritom navrhovateľ podal opravný prostriedok. Z trestného spisu je zrejmé, že uznesením OS Galanta sp. zn. 1Tpr/22/2003 došlo zo strany súdu k zamietnutiu žiadosti o prepustenie z väzby, pričom z odôvodnenia vyplynulo, že navrhovateľ požiadal o prepustenie

z väzby dňa 30.7.2003 predložením písomnej zmluvy, z ktorej je zrejmé, že predmetné stroje, ktoré tvorili základ dôvodu väzby, , previedol do vlastníctva tretej osoby 15.7.2003.. Na margo spornosti prevodu vlastníckeho práva uviedol, že zmluvu uzatvoril s treťou osobou prostredníctvom vtedajšieho právneho zástupcu JUDr. Beloviča, ktorého na tento úkon splnomocnil. Napriek tomu súd žiadosť o prepustenie z väzby zamietol 24.11.2003, na dôvažok, ďalším uznesením OS Galanta zo dňa 11.9.2003 rozhodol o predĺžení c-čkovej väzby a až uznesením KS v Trnave sp. zn. 5Tpo/53/03 zo dňa 13.1.2004 bol navrhovateľ prepustený na slobodu, pričom z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplynulo, že minimálne od 15.7.2003 bol navrhovateľ vo väzbe nezákonne, t.j. najneskôr dňom 15.7.2003 pominuli dôvody väzby. Ďalej mal za preukázané vychádzajúc z obsahu trestného spisu, že v priebehu trestného konania nebolo preukázané, že stroje a nástroje, ktorých vlastníctvo navrhovateľa bolo dôvodom väzby, boli spôsobilé na výrobu resp. úpravu zbraní alebo súčastok do zbraní, a to vychádzajúc zo znaleckého posudku Ing. Galgócyho. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby súd v tomto svetle posúdil ako nezákonnú celú dobu trvania väzby, teda nielen po 15.7.2003 a v tejto súvislosti priznal navrhovateľovi požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukázal na uznesenie NS SR č.k. 1Cdo/68/2010 z 29.2.2012, kde právna veta znie: „Pôvodne zákonná väzba nepredstavujúca porušenie čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby stáva z hľadiska vnútornej štátnej úpravy (§ 5 ods. 1 z.č. 58/1969 zb.) nezákonnou a tým a zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou“.

Z výpovede odporcu ako aj z jeho písomných vyjadrení vyplynulo, že v súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy odporca poukázal na ust. § 13 Obč. zák., podľa ktorého je základným hmotnoprávnym predpokladom zodpovednosti neoprávnený zásah spôsobilý vyvolať ujmu na osobnosti občana spočívajúcu v porušení či ohrození práv chránených § 11 Obč. zák.. Dôvodom vylučujúcim neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv je okolnosť, že k zásahu došlo v rámci primeraného hájenia chránených záujmov, či už vlastných alebo cudzích prípadne verejných, pri výkone stanoveného subjektívneho práva alebo plnení zákonom uloženou právnu povinnosťou. O neoprávnený zásah teda nejde tam, kde je tento zásah dovolený zákonom, čo je práve prípad vedenia trestného konania proti fyzickej osobe podľa príslušných ustanovení Tr. por. Trestné stíhanie a väzbu tak nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa, a to ani v prípade, ak došlo k právoplatnému oslobodeniu spod obžaloby. Z uvedeného dôvodu navrhol súdu návrh v časti nemajetkovej ujmy zamietnuť. Zároveň súdu oznámil, že žiadosť navrhovateľa zo dňa 2.9.2008 nebola na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb. predbežne prerokovaná v šesťmesačnej lehote z objektívnych dôvodov pre množstvo skôr obdržaných žiadostí, ktoré sú vybavované v bežnom poradí, ako došli. Namietol nedostatok pasívnej legitímácie s poukazom na rozsudok NS SR č.k. 3Cdo/201/2007. Zároveň výšku nemajetkovej ujmy žiadanej navrhovateľom považoval za neprimerane vysokú s poukazom na to, že maximálna výška náhrady škody v prospech obetí násilných trestných činov predstavuje 50 násobok minimálnej mesačnej mzdy.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že priebeh väzby znášal ťažko nielen on, ale celá jeho rodina. Už spôsob, akým bola vykonaná domová prehliadka, nezodpovedal bežným postupom, o ktorých on ako bývalý vyšetrovateľ má vedomosti. Do bytu vbehol 20 policajtov, manželka práve bola na toalete, pričom v takom stave, v akom práve bola, si musela na výzvu policajtov ľahnúť na zem, čo bolo ponižujúce. V priebehu väzby bol 9 a pol mesiaca vystavený ponižujúcemu zaobchádzaniu a negatívnym reakciám spoluväzňov v dôsledku jeho predchádzajúceho zamestnania. V 4ase zadržania už ako vyšetrovateľ nepracoval, výpoveď dal v roku 1992, nakoľko ako vyšetrovateľ dochádzal často do styku s alkoholom, ktorému neodolal. V priebehu väzby schudol 28 kg, po jej skončení mu bola diagnostikovaná cukrovka, čo pripísal prežitému stresu. Po skončení väzby lekársku pomoc ani pomoc psychológa nevyhľadal. Manželku po jeho zadržaní hospitalizovali v nemocnici, kde bola mesiac a pol v súvislosti s prežitým stresom. Po návrate z väzby po niekoľkých pokusoch zamestnať sa našiel právu v roku 2004 v Mlyny, a.s., Sládkovičovo ako údržbár. Po šiestich mesiacoch mu bolo zamestnávateľom odporúčané dať výpoveď, z dôvodu výkonu väzby. Od roku 2004 do 2007 pracoval ako vrátnik v Autoprofit Galanta, bol s ním rozviazaný pracovný pomer po tom, ako sa zamestnávateľ dozvedel o výkone väzby. Pôvodné bydlisko nezmenil, ale predal rodičovský dom v Čiernom Brode, aby uhradil poplatky v súvislosti so súdnymi konaniami. Po návrate z väzby sa 12 rodín, ktorá býva v rovnakom vchode ako navrhovateľ, s ním prestalo baviť, dodnes sa s ním rozpráva len jedna suseda.

Svedkyňa Kristína Klemková, dcéra navrhovateľa, na pojednávaní uviedla, že zadržanie navrhovateľa prebehlo za dramatických okolností, nakoľko ho odviekli v putách pred očami susedov, spolu so

zbraňami, ktoré policajti niesli v plastových vreciach, čo bola senzácia pre okolie. Susedia ho označovali ako mafiána, vlastná rodina sa s ním prestala rozprávať. Na matku svedkyne mala situácia dosah aj v zamestnaní, zákazníci na navrhovateľa negatívne reagovali. Uvedený stav trval 9 mesiacov, v súčasnosti sa s časťou rodiny kontakty obnovili, s časťou nie. Navrhovateľovi sa nikto doposiaľ neospravedlnil.

Podľa § 11 Obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Obč. zák. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 16 Obč. zák. kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

Podľa § 5 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Ďalší právny nárok uplatnený navrhovateľom v predmetnom konaní predstavuje nárok na primerané zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 OZ, a to formou písomného ospravedlnenia odporcu so znením formulovaným v priebehu konania, ako aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 OZ, a to výške 33.193,99 eur.

Špecifickosť osobnostných práv spočíva v ich predmete (objekte), ktorým nie je hmotná vec, ale priamo osobnosť človeka, resp. na hmotnom substráte zachytená stránka osobnosti človeka. Predmetom ochrany je osobnosť fyzickej osoby v jej celistvosti. Čiastkové osobnostné práva sú preto chránené len v rámci celkovej osobnosti. Preto aj výpočet jednotlivých čiastkových osobnostných práv v § 11, ktoré vytvárajú jednotné, základné osobnostné práva, je len demonštratívny. Jednotlivé aspekty ochrany osobnosti v občianskom práve členíme na: 1. právo na česť a dôstojnosť, 2. právo na meno, 3. právo na prejavy osobnej povahy zachytené na hmotnom substráte, 4. právo na telesnú integritu, 5. právo na súkromie. Ad 1: Predmetom práva na česť a dôstojnosť tak, ako je to zvýraznené v dikcii zákona (arg. "občianska česť") a ako navyše vyplýva z dôvodovej správy, je česť občana v jeho rozmanitých spoločenských vzťahoch jednak vo vzťahu k spoločnosti a jednak vo vzťahu k ostatným spoluobčanom. Podľa stanoviska súdnej praxe predmetom ochrany občana je aj jeho česť v odborných kruhoch, v ktorých je známy svojou prácou a činnosťou. Ad 4: Medzi základné hodnoty osobnosti, ktoré výslovne uvádza § 11, patrí aj právo na ochranu života a zdravia. Prostriedky občianskoprávnej ochrany (§ 13 a nasl.) prichádzajú do úvahy vtedy, keď hrozí alebo bola spôsobená ujma v osobnostnej, teda nemajetkovej sfére života a zdravia. Ad 5: Ochrana práva na súkromie zahŕňa širokú ochranu intímnej sféry, vnútorného myšlienkového, či citového života človeka, jeho život v rodine, vo vzťahu k inej osobe, s ktorou je v úzkom citovom, priateľskom alebo obdobnom vzťahu. Svojím spôsobom ide o základné osobnostné právo, pretože zásahy do práva na meno, podobu, prejavy osobnej povahy či telesnú integritu sa zväčša bezprostredne dotýkajú aj vnútornej, intímnej sféry fyzickej osoby. Ochrana intímnej sféry je chránená všeobecne. To znamená, že o porušenie práva na ochranu osobného súkromia ide aj v tých prípadoch, keď ide o pravdivé tvrdenia zasahujúce do intímnej sféry fyzickej osoby. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti. Za neoprávnený nemožno považovať zásah do osobnostnej sféry, ak ide o okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania (napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza). Privolenie fyzickej osoby na zásah však vylučuje protiprávnosť zásahu, ale len vtedy, ak ide o osobnostné právo, ktorým možno disponovať. Osobitnými prípadmi dovolených

zásahov sú zákonné licencie podľa § 12 ods. 2 a 3. Občianskoprávna ochrana osobnosti (na rozdiel od administratívnoprávnej a trestnoprávnej ochrany) je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe. Z toho vyplýva, že na vznik zodpovednosti sa nevyžaduje subjektívny predpoklad v podobe zavinenia toho, kto neoprávnený zásah do osobnostného práva vykonal. Pokiaľ by však v dôsledku neoprávneného zásahu vznikla škoda, uplatnenie ďalšieho druhu občianskoprávnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl., je viazané na existenciu zavinenia subjektu zásahu. Ochrana osobnosti prináleží každej fyzickej osobe ako subjektu práva. Z povahy veci vyplýva, že sa týka iba fyzických osôb. Obdoba ochrany niektorých osobnostných práv, podobných imateriálnym hodnotám právnických osôb, je vo sfére súkromného práva zakotvená jednak v Občianskom zákonníku (pozri § 19b) a jednak v Obchodnom zákonníku (pozri § 12). Na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná vždy tá fyzická osoba, voči osobnosti ktorej neoprávnený zásah smeroval. Ak zásah súčasne zasiahol osobnostné práva viacerých fyzických osôb, každá z postihnutých osôb má právo domáhať sa ochrany, avšak len pokiaľ ide o jej osobnosť. Napríklad ak by išlo o korešpondenciu, sú samostatne aktívne legitimovaní tak pisateľ, ako aj adresát.

Pre splnenie podmienky dôvodnosti nároku z titulu ochrany osobnosti musia byť splnené dve zákonné podmienky (§ 11 OZ), a to neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Neoprávneným zásahom pritom nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana, či krajná núdza. V danom prípade súd mal okrem iného postupujúci v súlade s právnym názorom vyjadreným v odôvodnení rozsudku KS v Trnave č.k. 10Co/90/2013-272 zo dňa 4.3.2015, ktorým v predmetnom konaní odvolací súd po druhýkrát čiastočne zrušil prvostupňový rozsudok, posúdiť, či v trestnom konaní nedošlo k možným excesom (prekročenie zákonom priznaných právomocí), a to v súvislosti so skutočnosťou, že napriek tomu, že dňom 15.7.2003 navrhovateľ previedol vlastnícke právo k strojom a nástrojom údajne slúžiacim na páchanie trestnej činnosti, pre ktorú bol navrhovateľ stíhaný, na tretiu osobu, Okresný súd Galanta nevyhovel jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ale naopak, väzbu ešte aj predĺžil, a až Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5Tpo/53/03 zo dňa 13.1.2004 predmetné uznesenia zrušil a navrhovateľa okamžite z väzby prepustil, pričom konštatoval, že dôvody pre výkon väzby najneskôr dňom 15.7.2003 pominuli. Súd sa mal ďalej zaoberať zákonnosťou väzby medzi 23.11.2003 a 13.1.2004, v ktorom období odvolacím súdom konštatovaný dôvod prepustenia navrhovateľa z väzby už existovať mal a pre absenciu prvostupňového rozhodnutia zamietajúceho žiadosť o prepustenie z väzby je sporné, či o ňom vedel ak okresný súd a ak áno, či a ako s vysporiadal s jeho existenciou. Zároveň poukázal na spornosť prevodu vlastníckeho práva navrhovateľa k nástrojom a strojom, ktoré mali byť použité na úpravu resp. výrobu zbraní na tretiu osobu .

Z dokazovania vykonaného oboznámením sa s obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 3T/52/2005 vyplynulo, že trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo začaté uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ v Bratislave z 30.3.2003 vznesením vznesené obvinenia pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa ust. § 158 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. Uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo/58/03 z 7.5.2003 bol navrhovateľ vzatý do väzby dňom jeho zadržania 30.3.2003, ktorú vykonával do 13.1.2004, teda po dobu 228 dní. Od začiatku bola väzba nariadená podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, pôvodne i podľa písm. b/ uvedeného zákonného ustanovenia, ktorý dôvod však na začiatku trestného stíhania bol súdom vyhodnotený ako neexistujúci, avšak väzba podľa písm. c/, t.j. Väzba pre dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti, trvala ako dôvodná naďalej, pričom existencia uvedenej dôvodnej obavy bola podopretá skutočnosťou, že u navrhovateľa boli nájdené stroje a nástroje, ktoré mali slúžiť na výrobu, opravu resp. úpravu nelegálnych strelných zbraní, s ktorými mal následne v rámci organizovanej skupiny obchodovať. Vo veci prebehlo trestné konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 3T/52/2005, vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom OS Galanta sp. zn. 3T/52/2005 zo dňa 16.4.2007 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/571/2007, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2007 a ktorým bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený.

Navrhovateľ vzhľadom na právoplatné oslobodenie, ako aj vzhľadom na obsah znaleckého posudku vypracovného v trestnom konaní znalcom Ing. Galgócim, a v neposlednom rade i s poukazom na výrok a odôvodnenie uznesenia KS v Trnave sp. zn. 5Tpo/53/03 z 13.1.2004, ktorým zrušil predchádzajúce uznesenie OS Galanta z 24.11.2003 sp. zn. 1Tpr/22/03, ktorým súd v prvostupňovom konaní zamietol žiadosť navrhovateľa a prepustenie z väzby a okamžite navrhovateľa z väzby prepustil mal za to,

že väzba bola nezákonná, a to od počiatku, nielen od 15.7.2003 (prípadne 24.11.2003). Mal za to, že už záver znaleckého posudku jednoznačne vyvrátil možnosť, že by stroje a nástroje nájdené u navrhovateľa a v jeho vlastníctve mohli byť spôsobilé k realizácii trestnej činnosti, pre ktorú bol trestne stíhaný, nemala byť nariadená, pričom najneskôr od 15.7.2003, kedy navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu realizoval predaj predmetných strojov a nástrojov vo vzťahu k tretej osobe, väzba pokračovala očividne nezákonne, nakoľko (inak nikdy neexistujúci) väzobný dôvod podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku pominul prevodom vlastníckeho práva navrhovateľa k predmetným strojom a nástrojom na tretiu osobu. Napriek uvedenej skutočnosti Okresný súd Galanta opakovane žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby zamietol, dokonca väzbu predĺžil do 30.3.2004 a sťažnosť proti predmetnému uzneseniu vyhodnotil ako nedôvodnú napriek skutočnosti, že o existencii prevodu vlastníckeho práva súd v čase vydania rozhodnutia vedel. Uvedený skutočnosť bola potvrdená konečným rozhodnutím odvolacieho súdu KS v Trnave - uznesením sp. zn. 5Tpo/53/03 zo dňa 13.1.2004, ktorým uznesením bol navrhovateľ na slobodu okamžite prepustený. Exces orgánov činných v trestnom konaní, ktorý mal spôsobiť vznik nároku navrhovateľa uplatnený v tomto konaní mal pritom spočívať v opomenutí prihliadnutia na rozhodujúce skutočnosti (existencia účinnej kúpnej zmluvy), prípadne rozhodnutie priamo odporujúce zákonu, kedy za existencie vedomosti o účinnom prevode vlastníckeho práva k strojom a nástrojom na tretiu osobu orgány činné v trestnom konaní rozhodli o pokračovaní, ba dokonca o predĺžení väzby naďalej podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

Vzhľadom na skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bolo proti navrhovateľovi trestné stíhanie začaté, ako aj vzhľadom na obsah skutkovej vety obsiahnutej v uznesení o vznesení obvinenia, navrhovateľ bol trestne stíhaný pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa ust. § 158 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák., pričom mal okrem iného „...zbrane potom upravoval do streľbyschopného a funkčného stavu...“, na výkon ktorej činnosti mal používať stroje a nástroje nachádzajúce sa vo sfére jeho priamej dispozície a v jeho vlastníctve. Uvedená skutočnosť bola podľa názoru súdu dôvodnou pre nariadenie väzby podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ tr. poriadku, nakoľko existovala dôvodná obava, že vzhľadom na priamu dispozíciu s predmetnými strojmi a nástrojmi navrhovateľ môže v trestnej činnosti pokračovať, ktorá skutočnosť sa pretavila i do uznesenia OS Bratislava I. sp. zn. 3Nt/62/03 zo dňa 2.4.2003, ktorým súd vzal navrhovateľa do väzby. Z obsahu trestného spisu je nesporným, že navrhovateľ podal proti každému rozhodnutiu v trestnom konaní vydanému, opravný prostriedok - sťažnosť - pričom zároveň podal aj žiadosť o prepustenie z väzby. Navrhovateľovi však súd vo veci väzby vyhovel až uznesením KS v Trnave sp. zn. 5Tpo/53/03 z 13.1.2004, ktorým prvostupňové rozhodnutie zrušil a navrhovateľa okamžite prepustil, s odôvodnením, že vzhľadom na prevod vlastníckeho práva k strojom a nástrojom na tretiu osobu, väzobný dôvod podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku odpadol najneskôr dňom 15.7.2003 (od ktorého času bola väzba nedôvodná).

Pre dosiahnutie spravodlivého rozhodnutia predmetnej veci súd považuje za smerodajné uznesenie NS SR č. 1Cdo/68/2010 zo dňa 29.2.2012, ktoré prelomilo v danej právnej oblasti časovo skoršie rozhodnutia (vrátane judikátu NS SR č. 3Cdo/201/2007, ktorým v súvislosti s nedostatkom pasívnej legitímácie argumentoval odporca) a v ktorom súd vyslovil právnu vetu: „Pôvodne zákonná väzba, nepredstavujúca porušenie čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sa v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby stáva z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy (§ 5 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb.) nezákonnou a tým sa zakladá zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou“...“zavadné pozbavenie osobnej slobody treba považovať aj prípad, keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné a to za predpokladu, že trestné stíhanie bolo zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby, nakoľko z.č. 58/1969 Zb. aj v tomto prípade sankcionuje štát zodpovednosťou za škodu a preto aj v zmysle čl. 5 Dohovoru na rozdiel od z.č. 58/1969 Zb. umožňuje odškodniť aj nemajetkovú ujmu, nakoľko má Dohovor pred vnútroštátnou úpravou prednosť.“... „Podľa právneho názoru NS SR je jedným z predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. Predpokladom nezákonnosti rozhodnutia je, že príslušné rozhodnutie bolo zmenené alebo zrušené, dovtedy nárok na náhradu škody nemožno uplatniť a preto zákonnosť rozhodnutia nie je možné posúdiť ako predbežnú otázku v konaní o náhradu škody. K uplatneniu práva na náhradu škody teda môže dôjsť až v prípade, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo bol spod obžaloby oslobodený.“

Vyššie citované rozhodnutie teda spojilo doteraz nesporný účinok oslobodenia obžalovaného spod obžaloby právoplatným rozhodnutím s nárokom na náhradu škody voči štátu podľa z.č. 58/1969 Zb. s spochybneným účinkom súbežného vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa ust § 11 a nasl. OZ, pričom týmto zároveň odpadla nutnosť (v tomto prípade) skúmať, či zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k excesu v rámci výkonu ich zákonných povinností (ktorá skutočnosť by ako jedna z hlavných hmotnoprávnych podmienok zakladala vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy), nakoľko väzbu navrhovateľa vzhľadom na jeho následné právoplatné oslobodenie spod obžaloby je nutné označiť bez ďalšieho ako nezákonnú podľa vyššie citovanej právnej vety, ktorej sa súd v tomto prípade nemá dôvod nepridržiavať.

Druhá hmotnoprávna podmienka podmieňujúca vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy - spôsobilosť neoprávneného (nezákonného) zásahu - objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby- je v prípade samotného trestného stíhania a v rámci neho vykonanej väzby i bez potreby dokazovania nesporná, nakoľko samotné trestné stíhanie, o väzbe nehovoriac, má prudko negatívny dopad na komplexnosť, psychické a v neposlednom rade ako nerozlučne späté a i fyzické zdravie osoby, vychádzajúc z všeobecných poznatkov, na základe čoho má súd i druhý predpoklad vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za daný.

Spornou v danom prípade zostáva forma satisfakcie a reparácie predmetnej ujmy, ktorú navrhovateľ požadoval jednak formou ospravedlnenia a zároveň formou zaplatenia nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33.193,99 eur. Na rozdiel od dôkaznej povinnosti v časti preukázania objektívnej spôsobilosti negatívneho dopadu na osobnosť fyzickej osoby vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu, kde stačí dokázať len objektívnu spôsobilosť, a teda možnosť negatívneho dopadu, pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je nutné preukázať, že k ujme došlo, že ujma bola určitého rozsahu a intenzity, ktoré dôkazné bremeno spočíva na navrhovateľovi v zmysle kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania. Navrhovateľ vychádzal pri určení výšky peňažnej satisfakcie z toho, že priebeh väzby znášal ťažko nielen on, ale celá jeho rodina. Už spôsob, akým bola vykonaná domová prehliadka, nezodpovedal bežným postupom, o ktorých on ako bývalý vyšetrovateľ má vedomosti. Do bytu vbehol 20 policajtov, manželka práve bola na toalete, pričom v takom stave, v akom práve bola, si musela na výzvu policajtov ľahnúť na zem, čo bolo ponižujúce. V priebehu väzby bol 9 a pol mesiaca vystavený ponižujúcemu zaobchádzaniu a negatívnym reakciám spoluväzňov v dôsledku jeho predchádzajúceho zamestnania. V čase zadržania už ako vyšetrovateľ nepracoval, výpoveď dal v roku 1992, nakoľko ako vyšetrovateľ dochádzal často do styku s alkoholom, ktorému neodolal. V priebehu väzby schudol 28 kg, po jej skončení mu bola diagnostikovaná cukrovka, čo pripísal prežitému stresu. Po skončení väzby lekársku pomoc ani pomoc psychológa nevyhľadal. Manželku po jeho zadržaní hospitalizovali v nemocnici, kde bola mesiac a pol v súvislosti s prežitým stresom. Po návrate z väzby po niekoľkých pokusoch zamestnať sa našiel právu v roku 2004 v Mlyny, a.s., Sládkovičovo ako údržbár. Po šiestich mesiacoch mu bolo zamestnávateľom odporúčané dať výpoveď, z dôvodu výkonu väzby. Od roku 2004 do 2007 pracoval ako vrátnik v Autoprofit Galanta, bol s ním rozviazaný pracovný pomer po tom, ako sa zamestnávateľ dozvedel o výkone väzby. Pôvodné bydlisko nezmenil, ale predal rodičovský dom v Čiernom Brode, aby uhradil poplatky v súvislosti so súdnymi konaniami. Po návrate z väzby sa 12 rodín, ktorá bývajú v rovnakom vchode ako navrhovateľ, s ním prestalo baviť, dodnes sa s ním rozpráva len jedna suseda.

Občiansky zákonník ustanovením § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Treba však rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel medzi nimi musí spočívať v pravdivosti, objektívnosti prejavu a v celi, ktorý sa ním sleduje. Nemožno totiž priznať právo na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 13 OZ, ak niekto konal protispoločensky, a teda ak prejav o tejto skutočnosti je kritikou tohto konania a zásahom proti spoločenským nešvárom (R 103/1967)

Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanovením § 11 a nasl. OZ. Skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo iba o nedbalé preberanie poznatkov a ich rozširovanie, je bezvýznamná. Neoprávneným zásahom dotýkajúcim sa ostatných predmetov ochrany (prejavov osobnej povahy,

písomností, podobizní, zvukových záznamov a pod.) je ich použitie v rozpore s úpravou obsiahnutou v ustanovení § 12 ods. 1, 2 a 3 OZ. Neoprávneným zásahom môže byť aj pravdivé tvrdenie, ktoré sa dotýka intímnej sféry života občana, pretože tá je takisto chránená ustanovením § 11 OZ ako jedna z nemenej významných zložiek osobnosti občana, potrebná na jeho rozvoj a na uplatnenie občana v spoločnosti. Intímnu sféru netvorí len intímny život občana v najužšom zmysle, ale aj rodinný život (Z III (s. 172 a 173))

Vychádzajúc zo znenia ust. § 13 ods. 1 a 2 OZ súd navrhovateľom požadované ospravedlnenie považoval za dôvodné, považujúc ho za zadosťučinenie za prežité trestné konanie a s ním súvisiacu väzbu a vzhľadom na skutočnosť, že samotné ospravedlnenie súd vyhodnotil v súvislosti s ujmou navrhovateľa ako nepostačujúce, za dôvodný považoval návrh aj v časti finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na absenciu legislatívnej úpravy určujúcej prípadný výpočet finančného zadosťučinenia, súd v časti určení výšky ujmy vychádzal z vykonaného dokazovania - existencia samotnej ujmy a jej prejavy navonok - ako aj z judikatúry súdov SR v obdobných veciach (rozsudky KS Bratislava sp. zn. 5Co/146/2014, 8Co/127/2012, KS Banská Bystrica sp. zn. 12Co/465/2014, KS Trnava sp. zn. 24Co/425/2014, KS Nitra sp. zn. 8Co/393/2014) Nestotožnil sa pritom s argumentáciou odporcu o maximálnej výške finančnej náhrady podľa ust. § 17 ods. 4 z.č. 514/2003 Z.z. v spojitosti s ust. § 5 ods. 1 z.č. 215/2006 Z.z. vo výške 50násobku minimálnej mzdy, a to s poukazom na prechodné ustanovenie § 27 z.č. 514/2003 Z.z.

V prvom rade je nutné konštatovať, že výrazné poníženej cti a dôstojnosti navrhovateľa v dôsledku vykonanej väzby nie je nevyhnutné špecificky dokazovať, vychádzajúc z elementárnych poznatkov o ľudskej psychike, o dopade obmedzenia osobnej slobody človeka v tomto prípade na dobu 228 dní na psychiku a výrazné zníženie miery komplexnosti osoby. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že k zníženiu cti a dôstojnosti navrhovateľa okrem samotného obmedzenia osobnej slobody významne prispel aj fakt, že o existencii trestného konania verejnosť informovali tlačové periodiká článkom Nového času z 1.4.2003 a z 3.4.2003, pričom ide o periodikum s pôsobnosťou na celom území SR, pomerne populárneho charakteru, a teda je nesporným, že široká verejnosť nielen v bezprostrednom okolí navrhovateľa mala možnosť sa s okolnosťami trestného konania oboznámiť (spôsobom podávaným médiami), pričom je rovnako známe, že verejnosť zásadu prezumpcie neviny nemenne zakotvenú v našom právnom systéme v oblasti praktického života ťažko ignoruje s dôsledkami s tým spojenými. Jedným z týchto dôsledkov mohol byť aj fakt (avšak priama príčinná súvislosť s trestným konaním navrhovateľom preukázaná nebola), že navrhovateľ sa po oslobodení spod obžaloby (keď pred začatím trestného stíhania ukončil služobný pomer u polície SR v dôsledku ako sám uviedol nadmerného požívania alkoholu) nevedel zamestnať. Túto skutočnosť sa snažil preukázať predložením žiadostí o prijatie do pracovného pomeru a odpoveďami na žiadosti zo strany spoločností ASTER PLUS spol. s r.o., Jozef Szabados Bugi, MT s.r.o., MultiMedia, Agro Dolný Chotár s.r.o., ktoré odpovede boli negatívne, avšak z nich a ani z iných relevantných skutočností súd nemal za preukázané, že odmietnutia boli spôsobené priamo existenciou trestného stíhania voči navrhovateľovi. Súd nemal dôvod spochybniť dôkaz - svedeckú výpoveď dcéry navrhovateľa Kristíny Klempeovej, vykonaním ktorého dôkazu bolo preukázané, že zadržanie navrhovateľa prebehlo za dramatických okolností, nakoľko ho odviekli v putách pred očami susedov, spolu so zbraňami, ktoré policajti niesli v plastových vreciach, čo bola senzácia pre okolie. Susedia ho označovali ako mafiána, vlastná rodina sa s ním prestala rozprávať. Na matku svedkyne mala situácia dosah aj v zamestnaní, zákazníci na navrhovateľa negatívne reagovali. Uvedený stav trval 9 mesiacov, v súčasnosti sa s časťou rodiny kontakty obnovili, s časťou nie. Navrhovateľovi sa nikto doposiaľ neospravedlnil. Potvrdila aj skutočnosť, že navrhovateľ výrazne schudol cca 25 kg v dôsledku nepriaznivého psychického stavu v súvislosti s vykonanou väzbou.

Výpoveď svedkyne bola v podstate jediným dôkazným prostriedkom, ktorým navrhovateľ preukázal rozsah a intenzitu nemajetkovej ujmy. K výške požadovaného finančného plnenia sa žiadnym spôsobom bližšie nevyjadril, preto mal súd za to, že uplatnená výška zrejme zodpovedá subjektívnemu ohodnoteniu prežitej ujmy v peniazoch. Súd posúdiac preukázaný rozsah a intenzitu nemajetkovej ujmy navrhovateľa, porovnávajúc preukázané skutočnosti s rozhodovacou praxou súdov SR v obdobných veciach, mal za to, že primerané finančné zadosťučinenie v danom prípade zodpovedá sume 20000,- eur, ktorú sumu ako zvyšnú časť nároku uplatnenú v tomto konaní navrhovateľovi priznal a v ďalšej časti návrh zamietol. Suma 20000,- eur teda podľa názoru súdu slúži na zmiernenie nemajetkovej ujmy navrhovateľa spôsobenej predovšetkým vykonanou väzbou (zákonne začatou, nezákonnou vzhľadom na právoplatné oslobodenie navrhovateľa spod obžaloby) a trestným konaním v miere, intenzite a rozsahu preukázanom

navrhovateľom v priebehu konania, pričom ide o výrazné zníženie jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, o podlomenie psychického a fyzického zdravia navrhovateľa v podobe prechodnej depresie a úbytku na váhe cca 25 kg, odmietanie navrhovateľa a jeho manželky okolím. Ďalšie skutočnosti majúce predstavovať ujmu navrhovateľa a jeho rodiny predostreté navrhovateľom (nemožnosť zamestnať sa, vznik cukrovky, nutnosť predať nehnuteľnosť, psychické problémy jeho manželky) v konaní relevantným spôsobom (výpoveď svedkov, lekárske potvrdenie resp. výpis zo zdravotnej evidencie) preukázané neboli, na základe čoho súd na ne ako na neexistujúce neprihliadol a do výšky peňažnej náhrady ich teda nepojal.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., kde úspech navrhovateľa predstavoval 72% celkovo uplatneného nároku reálne vyčísliteľného v peniazoch, procesný úspech odporcu tak predstavoval pomer 28%, v konečnom dôsledku bol teda úspešnejší navrhovateľ, a to v pomere 44%. Navrhovateľ si celkovo uplatnil trovy konania spočívajúce výlučne v trovách jeho právneho zastúpenia správne vyčíslené vo výške 11145,11 eur podľa ust. § 11 a nasl. Vyhl. NS SR č. 655/2004 Z.z. , kde 44% predstavuje sumu 4903,80 eur (po zaokrúhlení), ktorú sumu súd uložil odporcovi ako povinnosť zaplatiť.

Špecifikácia trov právneho zastúpenia navrhovateľa je nasledovná:

- Príprava a prevzatie veci 408,77 eur (s RP a DPH 20%)
- Žiadosť o náhradu škody 408,77 eur
- Spísanie a podanie návrhu 408,77 eur
- Písomné vyjadrenie 408,77 eur
- Pojednávanie 18.6.2009 408,77 eur
- Pojednávanie 5.11.2009 408,77 eur
- Pojednávanie 1.2.2010 408,77 eur
- Vyhlásenie rozsudku 408,77 eur
- Odvolanie 13.5.2010 117,50 eur
- Pojednávanie 11.10.2012 118,92 eur
- Pojednávanie 11.12.2012 118,92 eur
- Odvolanie 1.2.2013 119,10 eur
- Pojednávanie 3.12.2015 119,68 eur
- Náhrada za stratu času
a náhrada cestovných nákladov 116,- eur
- spolu 11145,11 eur

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia, písomne alebo ústne do zápisnice.

Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. , t.z.:

- 1/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- 2/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- 3/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- 4/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- 5/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- 6/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- 7/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- 8/ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- c) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- d) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.